

ὁ μέγας πόνος, καὶ ὅταν ἀκόμη οἱ ἴδιοι θέλωμεν νὰ τὰ κρατήσωμεν ὄρθια. Τὸ φθινόπωρον ἔφθασε κακὸν μέσα στὴν ψυχὴν σου! Ἀκούω τὴν πνοὴν τοῦ ὑγροῦ του ἀνέμου καὶ ἀκούω τὸ μονότονον ψιχάλισμα, ποὺ σταλάζει ἐκεῖ μέσα ὡς βροχὴ δακρύων. Ἀνοίξε τὰ χεῖλη σου, πτωχέ μου φίλε, καὶ ἀφήσε τὸ πένθος τῆς ψυχῆς σου νὰ χυθῇ μέσα εἰς τὴν ἰδικήν μου.

★

Ἀλλοίμονον! Ἡ ὀραία αὐτὴ ψυχὴ, ἡ χλωμὴ αὐτὴ ψυχὴ, θ' ἀποθάνῃ αὔριον, καὶ ὅλα τὰ χρυσὰ τῆς φύλλας θὰ μαδήσουν ἓνα πρὸς ἓνα καὶ θὰ χορεύσουν τὸν τελευταῖον πένθιμον χορὸν τους μέσα εἰς τὰς σκιὰς τοῦ δειλινοῦ. Τί κρίμα! Θὰ ἔλθω τότε νὰ τὴν κηδεύσωμεν μαζῇ, νὰ τὴν κηδεύσωμεν μυστικὰ εἰς μίαν ἀπύκρυφην ὥραν, διὰ νὰ μὴ τὸ μάθη κανεὶς καὶ διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ

καμμία γυναῖκα νὰ μολύνῃ τὸ πτώμα τῆς μὲ τὰ δάκρυά της. Κ' ἔπειτα θὰ σκάψωμεν κάτω ἀπὸ ἓνα κυπαρίσσι τὸ χῶμα μὲ τὰ νύχια μας καὶ θὰ τὴν θάψωμεν μὲ σιγαλοὺς ἐρωτικούς ὕμνους, καὶ θὰ χαράξωμεν μὲ τὸ δάκτυλόν μας ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τὴν ὑγρὰν ἀπὸ τὰ δάκρυά μας, θὰ χαράξωμεν τὴν ἐπιγραφὴν, ἐμπρὸς εἰς τὴν ὁποίαν τὰ χεῖρα τῶν ἐραστῶν εἰς τὰς στιγμὰς τῶν αἰωνίων ὄρκων θὰ πέφτουν νεκρὰ ἀπὸ τρόμον καὶ θὰ σπάζουν μὲ φρίκην τοὺς κρίκους τῶν θείων ἐναγκαλισμῶν.

Ἡ πρώτη βροχὴ τοῦ φθινοπώρου θὰ σβύσῃ τὴν τρομερὴν ἐπιγραφὴν. Ἀλλὰ κανένα ἐπιτύμβιον, πτωχέ μου φίλε, δὲν ἀξίζει νὰ ζήσῃ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ζῇ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστις εἰς τὸν κόσμον αὐτῶν.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ἑλλη Βίκτωρος

Χορεύτρια ἀρχαίων χορῶν, ἄντι ἀφιγθεῖσα ἐξ Ἀμερικῆς.